

И тръгнаха по стъпките
надолу, съ погледъ впить,
прѣзъ срутения тръненъ плетъ,
край каменния зидъ . . .

И прѣчнаха полето — тамъ
пакъ дирята личи:
по нея пакъ! . . . ей мостътъ се
изпрѣче прѣдъ очи . . .

И стъпките по него въ редъ —
една подиръ една . . .
до срѣдъ дъската, но уви!
нататкъ ни една! . . .

Но чува се за Люси Грей,
че мъртва тя не е:
че бѣга день и нощъ сама
по ширното поле . . .

Тукъ видишъ литнала съ снѣга,
нататкъ чуйшъ я пѣй
съсъ буритъ, и казвашъ си:
— Това е Люси Грей! . . .

Прѣвелъ отъ английски: Г. Миневъ.

